

Archiv obce Pístov
1891 – 1942 (1947)

Inventář

Číslo EL NAD: 809
Evidenční číslo pomůcky: 325

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	7
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznávalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Pojmenování vsi Pístov, ležící zhruba 5 kilometrů jihovýchodně od Chodové Plané, vychází ze slovního spojení Pístův dvůr, tedy z osobního jména Písta (Piasta, Piastha). Další užívané české názvy byly Piastow a Pieskow, německé pak Pistau, Piesstaw a Piastow a latinské Pyestaw, Piescow, Pieskow, Piastow a Pyestow. Názvy obce hláskami c či k místo t představují opisovačské chyby.

První písemná zmínka o Pístově pochází z roku 1359, kdy ves vlastnili tepelští premonstráti. Ves Pístov následně patřila k častěji zastavovanému klášternímu zboží, než ji 16. dubna 1530 udělil panovník Ferdinand I. v léno Hanušovi Pluhovi z Rabštejna a na Bečově. K tomuto kroku vedly Ferdinanda I. jeho neustálé finanční potíže. Pístov se pak stal součástí panství Bečov. Po Hanušově smrti zdědil rozsáhlý majetek jeho synovec Kašpar Pluh z Rabštejna. Po povstání stavů proti Ferdinandovi I. v roce 1547 byl Kašpar označen za povstalce a rebela, a proto uprchl ze země. Téměř všechno jeho majetek propadl konfiskaci. Ves Pístov se tak dostala zpět do majetku tepelského kláštera, ovšem pod správou královské komory ponechal panovník lesní revíry, bývalé klášterní vodstvo, mlýny a další majetek. Teprve v roce 1786 byla tato výjimka zrušena a klášteru bylo umožněno uváděný majetek vyplatit. V klášterní državě zůstal Pístov do konce patrimoniální správy v roce 1850. Po ustavení obecní samosprávy náležela obec územně pod panství Teplá.

Do roku 1907 patřily pod správní působnost obce Pístov osady Dolní Kramolín, Holubín, Chotěnov a Martinov. Osady Dolní Kramolín a Holubín byly samostatnými obcemi v letech 1850 – 1861, přičemž v roce 1861 se sloučily s Pístovem. Osady Chotěnov a Martinov byly samostatné od roku 1850 a s Pístovem se sloučily ještě před rokem 1868. Na základě Vyhlášení c. k. místodržitele pro království české z 21. března 1907, číslo 70676, o rozloučení obcí v království českém v roce 1906 povoleném, Z. z. částka VIII, číslo 36/1907, došlo k rozloučení obce Pístov s osadami, a to následujícím způsobem. Vznikla obec Holubín s osadou Dolní Kramolín, dále pak samostatná obec Chotěnov a obec Pístov s osadou Martinov.

Katastrální území obce tvořila obec Pístov a osada Martinov.

Od roku 1850 patřila obec Pístov pod nově zřízené hejtmanství a politický okres v Plané a současně, do roku 1862, pod správu Krajského úřadu v Chebu. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Pístov se stala součástí nově vytvořeného soudního okresu Teplá a zůstala v něm do roku 1884, kdy přešla pod správu soudního okresu v Mariánských Lázních (v něm setrvala až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 bylo sloučeno politické a soudní řízení a vznikl Smíšený okresní úřad Teplá, jehož součástí se stal též Pístov. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy se ves stala součástí Okresního hejtmanství v Teplé. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Mariánské Lázně pod politický okres tamtéž. Po připojení k německé „Třetí říši“ politický okres Mariánské Lázně zanikl a od roku 1939 jej nahradil tzv. Landrát v Mariánských Lázních.

Vzhledem k tomu, že z písemností vzniklých z působení německé obecní samosprávy se zachovalo pouhé torzo, představuje rekonstrukce její činnosti obtížný úkol. V průběhu obecní samostatnosti docházelo na území Pístova k četným změnám, a to jak na úrovni běžného obecního katastru tak úrovni okresní. Značná územní proměnlivost se později promítla především do dohlížecí oblasti, předznamenávající jistou benevolenci ze strany pověřených nadřízených orgánů. Jedná se zde především o výsledky dohlídek spisovny českého původce, ze kterých se nedochovaly (pokud kdy existovaly) žádné písemné záznamy. Nezabránilo se tudíž ztrátám cenného archivního materiálu, kterým měly tyto dohlídky předejít. S pozůstatků archivního souboru se podařilo alespoň částečně rekonstruovat následující přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Michael Watzka	1891	?
Anton Hohler	1900	1907
Michael Watzka	1910	?
Rudolf Heidl	1919	1938
Rudolf Watzka	1939	?

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Po zrušení německé správy obce v roce 1945, převzala správní agendu Místní správní komise Pístov. Po transformaci místních samospráv nahradily MSK místní národní výbory, v

tomto případě MNV Pístov. Po provedené územní reformě v roce 1960 obec Pístov zanikla a sloučila se s Chodovou Planou. Navíc, do roku 1960 podléhal MNV Pístov direktivám Okresního národního výboru v Mariánských Lázních a po jeho zániku v tomtéž roce přešla obec nově pod správu ONV Tachov.

Materiály AO Pístov převzal 22. září 1993 Státní okresní archiv Cheb pod číslem přírůstku 1160. Podle stavu na evidenčním listu JAF, zavedeném k 11. prosinci 1998, tvořily archivní soubor AO Pístov jedna úřední kniha z let 1916 – 1938 (1947) a jeden kartón spisů z let 1900 – 1942. Na základě delimitačního protokolu č. j. 665/2000, z 22. listopadu 2000, byl tento archivní soubor delimitován do Státního okresního archivu Tachov, pod číslem přírůstku 28/2000. V návaznosti na předešlé byl založen nový EL NAD číslo 809.

Vzhledem k okolnosti, že kromě kopie EL JAF pro AO Pístov zavedené v SOkA Cheb nebyla do Státního okresního archivu Tachov předána žádná další evidence či zprávy a protokoly o provedených skartacích ve spisovně tehdejšího MNV Pístov, nelze určit, jakým způsobem bylo s písemnostmi nakládáno ještě před jejich převzetím od SOkA Cheb, respektive SOkA Tachov.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Pístov pochází z let 1891 – 1942 (1947). Jedná se o 1 úřední knihu a 1 kartón spisů o celkové metrži 0,12 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti II. kategorie.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

Zpracovatel ponechal knihu (inv. č. 1) v kapitole s názvem Knihy všeobecné správy obce, a to z toho důvodu, že evidence domovského práva, která do uváděné kapitoly provenienčně náleží je nejstarším, nejrozsáhlejším a zároveň posledním aktivně vyplněným oddílem knihy. Kniha samotná je zajímavá zejména tím, že původce v ní vedl trojí evidenci souběžně, a to naprosto v souladu s původním koncepčním pojetím. Kniha byla totiž vydavatelem přizpůsobena pro vedení trojí agendy, zřejmě s ohledem na potřeby menších obcí s přihlédnutím k úspoře knižních svazků.

Ke knize (inv. č. 1) je nutné doplnit, že její horní časová mez zasahuje do roku 1947, přičemž celková datace pochází z let 1916 – 1938 (1947). V uváděném roce byl do knihy proveden pouze jeden jediný záznam a bylo by tak neúčelné převádět jí do archivního souboru MNV Pístov EL NAD 810. S ohledem na rozsah záznamů uskutečněných německým původcem byla tedy kniha ponechána v archivním souboru AO Pístov.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Z archivního souboru AO Pístov se dochovalo jen nepatrné torzo písemností. Z hlediska důležitosti představuje nejvýznamnější článek archivního souboru nebývale rozsáhlá domovská agenda, která je soustředěna pod inv. č. 2 a zaujímá téměř jednu třetinu z celého souboru písemností.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru 2008 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 23. října 2008

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

- Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland.* Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich,* 1849
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich,* 1864
- Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970,* 1978
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého,* 1919
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého,* 1933
- Seznam míst v království Českém,* 1913
- Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR,* 1976.
- Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen,* 1849

II. Literatura

- HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.
- MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.
- PROFOUS, Antonín. *Místní jména v Čechách : Jejich vznik, původní význam a změny.* Díl III. M – Ř, Praha : Naše vojsko, vydavatelství čs. branné moci, 1951.
- SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945**Knihy****Knihy všeobecné správy obce**

1	Trestní rejstřík 1917 – 1928 Kniha evidence pracovních knížek 1916 – 1932 Evidence domovského práva 1916 – 1938 (1947)	1916 – 1938 (1947)	K 1
---	--	--------------------	-----

Evidenční knihy agendy bezpečnosti a veřejného pořádku

	Kniha evidence pracovních knížek	1916 – 1932	K 1
	Trestní rejstřík	1917 – 1928	K 1

Spisy**Obec a její správa**

2	Domovské listy	1891 – 1933	N 1
	Korespondence ohledně domovské evidence	1907 – 1938	N 1

Správa obecního majetku

3	Přehled příjmů a výdajů pro náboženský fond a pro stavbu válečného pomníku	1900 – 1926	N 1
4	Hospodářská evidence obecních lesů „Martinov“ s výhledem na roky 1934 – 1943	1934	N 1
5	Technické popisy a rozborů zamýšlených stavebních realizací v obci Pístov a osadě Martinov	s. d.	N 1
6	Trestní listy	1924 – 1938	N 1
	Trestní korespondence	1929 – 1942	N 1

Spolupůsobení ve státních záležitostech

7	Pozemnostní archy pro osadu Martinov	s. d.	N 1
---	--------------------------------------	-------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Pístov
Značka archivního souboru:	AO Pístov
Časový rozsah:	1891 – 1942 (1947)
Počet evidenčních jednotek:	2 (1 úřední kniha, 1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	7
Rozsah bm:	0,12 bm (0,03 úřední kniha, 0,09 kartón)
Stav ke dni:	23. října 2008
Archivní soubor zpracoval:	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil:	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl